

வேதாமத்தைப் பற்றிய சரியான எண்ணப் போக்கு

கிறிஸ்துவின் சபைகளுக்கும் நாமகரணக் கூட்ட அமைப்புகளுக்கும் நடுவில் பல வேறுபாடுகள் தெளிவாய்க் காணப்படுகின்றன. இவ்வேளையில் அவை எல்லாவற்றையும் பற்றி விவாதிப்பது நமது நோக்கமல்ல, ஆனால் அவைகளில் அடிப்படையான ஒரு வேறுபாட்டை, மற்ற எல்லாவற்றிற்கும் காரணமான ஒரு வேறுபாட்டைப் பற்றி நாம் படிப்போம்: அது, வேதாகமத்தைப் பற்றிய நமது எண்ணப் போக்கு என்பதாகும். வேதவசனங்களைப் பற்றிய சரியான எண்ணப் போக்கைப் பற்றி விவாதிக்கையில் நாம் மூன்று கொள்கைகளை முக்கியமாகக் கவனிக்க வேண்டும். வேதாகமத்தின் முழுமைத் தன்மை, அதிகாரமுடைமை மற்றும் வல்லமை ஆகியவற்றை நாம் உணரும் போது, தேவனால் எழுதப்பட்ட இவ்வெளிப்பாட்டின் அர்த்தத்தையும், முக்கியத்துவத்தையும் நாம் தெளிவாகப் புரிந்து கொள்ளுவோம்.

இதன் பூரணத் தன்மை

வேதாகமம் என்பது மனிதனுக்கு வெளிப்படுத்தப்பட்ட தேவனுடைய முழுமையான சித்தம் ஆகும். தேவன் பேசினார், மற்றும் கூடுதலான வெளிப்பாட்டைப் பொறுத்தமட்டில் தேவன் தாம் பேசியதை முடித்து விட்டார். யோவான் பத்மு தீவில் நாடு கடத்தப்பட்டிருந்த போது நிறைவான “ஆமென்” என்பதை எழுதி எழுதுகோலைக் கீழே வைத்தபோது, மனிதனுக்கான தேவசெய்தி பூர்த்தியாகிவிட்டது என்பதே வேதாகமம் பூரணத் தன்மையுடையது என்ற உண்மையின் அர்த்தமாகும்.

வேதவசனங்களின் பூரணத் தன்மையானது, நாம் இச்சொற்றொடரைப் பயன்படுத்தும் வகையில், உறுதிப்படுத்த முடியாதிருந்த காலம் ஒன்று இருந்தது. பழைய ஏற்பாட்டின் காலத்தில், தேவன் தமது சித்தத்தைப் படிப்படியாக “கற்பனையின் மேல் கற்பனையும், ... இங்கே கொஞ்சமும் அங்கே கொஞ்சமும் ...” (ஏசா. 28:10ஆ) என்ற அளவிலேயே வெளியாக்கிக் கொண்டிருந்தார்.

பழைய ஏற்பாடு நிறைவடைந்த போதும் கூட, தேவனுடைய வெளிப்பாடானது பூரணமடையவில்லை. இயேசு வந்து, தமது பிதாவின்

சித்தத்தைத் தொடர்ந்து வெளிப்படுத்தலானார். அதற்கு முன் தரப்பட்டிராத பல போதனைகளை அவர் அறிமுகப்படுத்தினார். "... என்று பூர்வத்தாருக்கு உரைக்கப்பட்டதென்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறீர்கள் ... நான் உங்களுக்குச் சொல்லுகின்றேன் ..." என்ற இக்கூற்றானது மலைப் பிரசங்கத்தில் மறுபடியும் மறுபடியும் வருகின்றது.

இயேசு தமது பூமிக்குரிய வாழ்க்கையின் முடிவு நெருங்குகையில், "இன்னும் அநேகங்காரியங்களை நான் உங்களுக்குச் சொல்ல வேண்டியதாயிருக்கிறது, அவைகளை நீங்கள் இப்பொழுது தாங்க மாட்டீர்கள்" (யோவா. 16:12) என்று கூறினார். வர வேண்டியது இன்னும் அதிகமாய் இருந்தது. அந்த வேளையில் தேவனுடைய வெளிப்பாடு பூரணமடைந்திருக்கவில்லை. ஆயினும் இயேசுவின் அடுத்த கூற்றைக் கவனியுங்கள்: "சத்திய ஆவியாகிய அவர் வரும்போது, சகல சத்தியத்திற்குள்ளும் உங்களை நடத்துவார்" (வ. 13அ). இவ்விடத்தில், அப்போஸ்தலர்களின் காலத்தில் வெளிப்படுத்துதல் முழுமையடையும் என்ற வாக்குத்தத்தம் உள்ளது. ஆவியானவர் அவர்களிடத்தில் வரும்போது "சகல" ("ஒரு பகுதியில்" அல்ல) சத்தியத்திற்குள்ளும் வழி நடத்துவார் எனப்பட்டது.

பின்னாளில் அப்போஸ்தலர்களிடத்தில் ஆவியானவர் வந்தார் (அப். 2:4). அவர்களை அவர் சகல சத்தியத்திற்குள்ளும் வழி நடத்தினாரா? அவர் அப்படிச் செய்வாரென்றே இயேசு கூறியிருந்தார். அவர் அப்படிச் செய்தாரா? இயேசு தமது வாக்குத்தத்தத்திற்கு உண்மையுள்ளவரென்றால், அவர் அப்படிச் செய்தார் என்றேயாகும். அதன் காரணமாகத்தான் பின்னாளில் பேதுரு, "... ஜீவனுக்கும் தேவபக்திக்கும் வேண்டிய யாவற்றையும் அவருடைய திவ்விய வல்லமையானது நமக்குத் தந்தருளினது ..." (2 பேது. 1:3) என்று எழுத முடிந்தது. யாக்கோபு "பூரணப் பிரமாணம்" (யாக். 1:25) என்று குறிப்பிட்டார். பவுல் தாம் பிரசங்கித்த சுவிசேஷத்தை யல்லாமல் வேறொரு சுவிசேஷத்தைப் பிரசங்கிக்கத் தைரியம் கொள்ளும் எவரொருவர் மீதும் ஒரு சாபத்தைக் கூறியிருந்தார் (கலா. 1:8, 9).

ஆம், அப்போஸ்தலர்கள் சகல சத்தியத்திற்குள்ளும் நடத்தப் பட்டார்கள். இயேசு தமது வாக்குத்தத்தத்திற்கு உண்மையுள்ளவராயிருந்தார். தேவனுடைய வெளிப்பாடானது நிறைவாக்கப்பட்டது. இவ்வுண்மையை நிலைநாட்டும் செயலானது, அதன்பிறகு வெளிப் படுத்துதல் தரப்படவில்லை என்று காண்பிக்கின்றது. இன்றைய நாட்களில் "தீர்க்கதரிசிகள்" என்று தங்களை அழைத்துக் கொள்பவர்களின் உரிமைகோருதல்களை பொய்யென்று இது நிரூபிக்கின்றது.

இதன் அதிகாரமுடைமை

"அதிகாரமுடைமைக்கு நாம் யாரிடத்தில் செல்வோம்?" என்ற கேள்வியானது மத உலகத்தில் நீண்ட காலமாக முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாக இருக்கின்றது. இதற்குப் பல பதில்கள் தரப்பட்டுள்ளன, மற்றும் பல

உரிமைகோருதல்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ளன. சபைக்குப் போகும்படி சிலர் நம்மிடத்தில் கூறுகின்றார்கள், ஆனால் வேதாகமத்தில் எவ்விடத்திலும் இது போதிக்கப்படுவதில்லை. ஒவ்வொரு மனிதரும் தமது சொந்த மனச்சாட்சியைப் பின்பற்ற வேண்டும் என்று மற்ற சிலர் கூறுகின்றார்கள். இவ்விரண்டில் எதைச் செய்யும்படியும் வேதாகமம் நமக்குப் போதிப்பதில்லை. இதற்கு முரண்பட்ட வகையில், இது செய்யப்படக் கூடாதென்றுதான் வேதாகமம் போதிக்கின்றது (எரே. 10:23; நீதி. 14:12). இன்னும் மற்றவர்கள், ஆலோசனைக் கூட்டங்கள், மனமாற்றக் கூட்டங்கள் மற்றும் குருமார்களின் கூட்டங்கள் ஆகியவற்றில் நம்பிக்கை கொண்டிருக்கின்றார்கள். சிலர், பாரம்பரியத்தையே தங்களின் தரமுள்ள அதிகாரமுடையென்று பிடித்துத் தொங்கிக் கொண்டிருக்கின்றார்கள். இது கிறிஸ்துவின் மிகக் கசப்புடன் தாக்கப்பட்ட பழக்கங்களில் ஒன்று ஆகும் (மாற். 7:7-9).

நாம் யாரிடத்தில் செல்வோம்? அதிகாரமுள்ள ஒருவரிடத்திலேயே நாம் செல்ல வேண்டும், அவர் இயேசு கிறிஸ்துவே ஆவார் (மத். 28:18). அவர் “சகல அதிகாரத்தையும்” பெற்றிருக்கின்றார். அது, மோசே, தாவீது, யோவான் ஸ்நானன், சபை, ஆலோசனைக் கூட்டங்கள் அல்லது மனச்சாட்சி முதலிய யாருக்கும் எதற்கும் எந்தவொரு அதிகாரத்தையும் விட்டு வைப்பதில்லை. இயேசு அரசர் எல்லா அதிகாரமும் உடையவராய் இருக்கின்றார்.

இன்றைய நாட்களில் தேவன் தம்முடைய குமாரன் மூலமாய் நம்மிடத்தில் பேசுகின்றார் (எபி. 1:2). மதத்தில் நாம் எதற்கேனும் தீர்வு காண வேண்டுமென்றால், நாம் இயேசுவினிடம் தான் போக வேண்டும். வேறு எவரையும் நாம் நம்ப முடியாது. நாம் அவரது குரலைக் கேட்க வேண்டும், அதுவே மத விஷயங்கள் எல்லாவற்றிலும் முடிவானதாய் இருக்க வேண்டும்.

அரசர் தம்முடைய சித்தத்தை எவ்விதம் அறியப்படுத்துகின்றார்? கிறிஸ்து நம்மிடத்தில் எவ்விதம் பேசுகின்றார்? அவர் தமது ஸ்தானாபதிகள் மூலம்தான் பேசுகின்றார் (2 கொரி. 5:20). பவுல், ஏவப்பட்ட மற்ற மனிதர்கள் ஆகியோர் தங்களின் அரசருக்குத் தூதர்களாக, பிரதிநிதிகளாக இருந்தார்கள். அவர்கள் கிறிஸ்துவின் வசனத்தைப் பரிசுத்த ஆவியானவராலே பெற்றுக் கொடுத்தார்கள் (மத். 10:20). அவர்கள் கிறிஸ்துவைப் பிரதிநிதித்துவப் படுத்தினார்கள் (யோவா. 20:20-23; மத். 19:28). நாம் ஏற்கனவே பார்த்தபடி, அவர்கள் சகல சத்தியத்திற்குள்ளும் நடத்தப்பட்டிருந்தார்கள். அப்படி என்றால், அவர்கள் நமக்குக் கொடுத்த வேதவாக்கியங்கள் தங்களுக்கு அதிகாரமுடையெய் உரிமை கோருவதில் வியப்பெதுவும் இல்லையே (2 யோவா. 9; கலா. 1:6-9; 1 பேது. 4:11). நாம் “தேவனுடைய வாக்கியங்களின்படி” பேச வேண்டியவர்களாயிருக்கின்றோம்.

புதிய ஏற்பாட்டின் சட்ட நூலின் முடிவுப் பகுதியை எழுதும்போது யோவான், அந்நூலில் இருந்து எதையாகிலும் எடுப்பது அல்லது அத்துடன் எதையாகிலும் கூட்டுவது ஆகியவற்றிற்கு எதிராக மாண்புள்ள

எச்சரிக்கையொன்றைத் தந்ததின் மூலம் (வெளி. 22:18, 19) புதிய ஏற்பாட்டு எழுத்தாளர்களின் பொதுவான கருத்துணர்வை வெளிப்படுத்தினார். இவர் வெளிப்படுத்தின விசேஷத்தை மட்டுமே குறிப்பிட்டார் என்று சிலர் கூறுவதுண்டு. இது உண்மையாயிருந்தாலும் கூட, வேதவசனம் முழுமைக்கும் இதுவே கருத்துணர்வாக அப்பொழுதும் இருக்கின்றது. இந்த எண்ணப் போக்கானது, நாம் வேதம் பேசமிடத்தில் பேசி, அது மௌனமாயிருக்குமிடத்தில் மௌனமாயிருக்கக் காரணமாகின்றது. வேதவாக்கியங்களுக்கு தரப்படும் தகுதியுள்ள மரியாதையானது அவை கூறுவதை நாம் மரியாதை செலுத்தச் செய்வதோடு, அவைகளின் மௌனத்தையும் மரியாதை செலுத்தச் செய்யும். “வேதவசனம் எவ்விடத்தில் இதைத் தடை செய்துள்ளது?” என்று நாம் கேட்க மாட்டோம். “வேதவசனம் எவ்விடத்தில் இதைப் போதிக்கின்றது?” என்றுதான் கேட்போம். வேத வசனங்களின் அதிகாரமுடைமை என்ற இந்த உண்மையை நிலைநாட்டுதல் என்பது நாம் வேறு எந்த ஆதார மூலத்தி னிடமும் செல்ல முடியாது என்பதைக் காட்டுகின்றது.

இதன் வல்லமை

வசனத்தின் பூரணத் தன்மையையும் அதன் அதிகாரமுடைமையையும் சிலர் புரிந்து கொள்ளத் தவறுவதற்கு முக்கியமான காரணங்களில் ஒன்று, அவர்கள் அதன் வல்லமையைப் புரிந்து கொள்ளத் தவறுவதாகும். சிலர் இதை “செத்த கடிதம்” என்று அழைத்துள்ளனர். இதற்கு முரண்பாடாக, எபிரெயருக்கு எழுதியவர் இதை, “வல்லமை உள்ளதாயும், இருபுறமும் கருக்குள்ள எந்தப் பட்டயத்திலும் கருக்கானதாயும்” (எபி. 4:12) உள்ளதென்று அழைத்தார்.

தேவனுடைய வார்த்தையானது எப்பொழுதுமே வல்லமையுள்ளதாகவும், அவர் எதை நிறைவேற்ற வேண்டுமென்று விரும்பினாரோ, அதை நிறைவேற்றவல்லதாகவும் உள்ளது. அவர் பேச உலகங்கள் உண்டாயிற்று. அவர் சர்வத்தையும் தம்முடைய வல்லமையுள்ள வசனத்தினாலே தாங்குகின்றார் (எபி. 1:3). கிறிஸ்து பேசினார், மரித்தோர் உயிர்ப்பிக்கப்பட்டார்கள்; அவர் பேசினார், அடங்காத புயலும் அமைதிப்பட்டது.

மனிதர்களின் வாய்மொழிக் கூற்றைக் காட்டிலும், அவர்களால் எழுதப்பட்ட பதிவேடுகள் அதிக வல்லமை உள்ளவைகளென்று நாம் கருதுகின்றோம்; ஆனால் தேவனால் எழுதப்பட்ட வசனமானது அவருடைய வாய்மொழி வார்த்தைகளைக் காட்டிலும் நிச்சயமாகவே வல்லமை குறைந்ததல்ல. எழுதப்பட்ட அவருடைய வார்த்தையானது உலகங்களை உண்டாக்கவில்லை, அது மரித்தோரை எழுப்பவில்லை; ஆனால் அது இப்படிப்பட்ட நோக்கங்களுக்காக எழுதப்படவில்லை. அது ஆத்துமாக்களை இரட்சிப்பதற்காகக் கொடுக்கப்பட்டது (ரோமர் 1:16; 1 கொரி. 15:1, 2; யாக். 1:21). மரித்தோரை எழுப்ப வேண்டும் என்ற நோக்கத்திற்காகத் தேவன் பேசியவை மரித்தோரை எழுப்ப

முடியுமென்றால், ஆத்துமாக்களை இரட்சிக்கும் நோக்கத்திற்காக அவர் கொடுத்தவை ஆத்துமாக்களை இரட்சிக்க முடியும்.

தேவனுடைய வசனமானது வெளிச்சத்தையும், புரிந்து கொள்ளுதலையும் தருகின்றது (சங். 119:130). அது ஜெனிப்பிக்கின்றது (யாக். 1:18), உயிர்ப்பிக்கின்றது (சங். 119:50), மற்றும் சுத்திகரிக்கின்றது (யோவா. 15:3; 1 பேது. 1:22). இரட்சிப்புக்கு அது தேவபெலனாயிருக்கிறது (ரோமர் 1:16). ஆம், வசனம் மனமாற்றம் செய்ய முடியும். அது கிறிஸ்தவர்களாக்குவதற்கு தேவனுடைய பெலனாயிருக்கிறது. நாம் கிறிஸ்தவர்களான பிறகு, நமக்கு உணவு தேவை; தேவனுடைய வசனமே அந்த உணவாயிருக்கிறது (1 பேது. 2:1, 2). உண்மையில் வசனமானது தேவனுடைய பிள்ளையைத் தேறினவராகவும், எந்த நற்செயலையும் செய்யத் தகுதியுள்ளவராகவும் ஆக்க முடியும் (2 தீமோ. 3:16, 17).

முடிவுரை

மனிதர்கள் எப்பொழுதுமே தேவ வசனத்தினால் திருப்தியடையாதவர்களாய் இருந்துள்ளார்கள். அவர்கள் எப்பொழுதுமே வேறு எதையாவது விரும்பியுள்ளார்கள். பாதாளத்தில் இருந்த மனிதன், மரித்தோரில் இருந்து ஒருவன் சென்று தனது சகோதரர்களை எச்சரிக்க வேண்டுமென்று விரும்பினார் (லூக். 16). அதற்கு ஆபிரகாம், “அவர்களுக்கு மோசேயும் தீர்க்கதரிசிகளும் உண்டு, அவர்களுக்கு அவர்கள் செவி கொடுக்கட்டும் என்றான்” (லூக். 16:29). இன்றைய நாட்களில், மோசே மற்றும் தீர்க்கதரிசிகளுடன் நமக்குக் கிறிஸ்துவம் அப்போஸ்தலர்களும் இருக்கின்றார்கள். நாம் அவர்களின் செய்தியினால் திருப்தியடைய வேண்டும். வேதாகமம் பூரணத் தன்மையுடையதாக இருப்பதால், நவீன கால “வெளிப்படுத்துதலை” நாம் புறக்கணிக்க வேண்டும். வேதாகமமே நமது அதிகாரமுடையதாக இருக்கின்றது; ஆகையால், மனிதர்களின் உபதேசங்கள் மற்றும் கட்டளைகளை நாம் புறக்கணிக்க வேண்டும். தேவனுடைய வசனமானது வல்லமையுள்ளதாகையால், “நன்கு உணரப்படக் கூடிய” மனமாற்ற நிகழ்ச்சி தத்துவங்களாகிய அற்புதங்களை தேடி நாம் அலையக் கூடாது. மாறாக, புதிய ஏற்பாட்டு மனமாற்றத்தின் முன்மாதிரிகளை நாம் பற்றிக் கொள்ள வேண்டும்.

மனிதர்களின் கருத்துக்களும் போதனைகளும், வானங்கள் மற்றும் பூமியோடுங் கூட அழிந்து விடும்; ஆனால் அவரது வார்த்தை அழியாது (2 பேது. 3:10; மத். 24:35). மாற்றங்கள் நடைபெறும் இந்நாட்களில், பஞ்சபூதங்களும் வெந்து உருகும் போது, நிலைத்து நிற்கும் ஜீவ வசனத்தில் நாம் உறுதிப் படுத்தப்பட முடியும் என்று அறிவது எவ்வளவு ஆறுதல் உள்ளதாய் இருக்கின்றது!